

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 07, 2020

Nummer 7, 2020

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:535 27-03-2020

Het hof heeft de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie in tijd beperkt tot vijf jaar, terwijl partijen daar niet om hebben verzocht. Met dit oordeel is het hof buiten het debat van partijen getreden. Het hof heeft voorts de vaststelling van de hoogte van het inkomen van de man onvoldoende gemotiveerd.

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:533 27-03-2020

Kan de rechter, indien hij oordeelt dat is voldaan aan het 'klemcriterium', toch gezamenlijk gezag toekennen?

Hof

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:984 31-03-2020

Beëindiging van het gezag van een op 29 september 2016 door de vader vanuit Nederland naar India ontvoerd kind. Nederlandse rechter bevoegd om van het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) kennis te nemen. Erkenning van Indiase beslissingen valt niet te verwachten. Geen aanhouding van de zaak omdat in India een procedure loopt omtrent het gezag. Het onderzoek van de raad is niet onzorgvuldig geweest en het is niet aan de raad te wijten dat niet volledig het kwaliteitskader voor deze onderzoeken gevolgd kon worden. Inhoudelijk oordeelt het hof dat er een onaanvaardbaar risico is dat het kind in haar emotionele en identiteitsontwikkeling wordt geschaad en dat de aanvaardbare termijn inmiddels is verstreken. Hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank tot beëindiging van het gezag van de man.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:2265 10-03-2020

Echtscheiding. Is het huwelijk duurzaam ontwricht? Man en vrouw hebben al 2,5 jaar geen contact met elkaar. Ernstige aanwijzing dat het huwelijk duurzaam ontwricht is. Vrouw volhardt in haar standpunt dat het huwelijk met de man definitief voorbij is. Volgt bekrachtiging.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2019:11224 24-12-2019

Kosten levensonderhoud en studie jongmeerderjarige. Eis van behoefte is er niet ten aanzien van kosten minderjarige en jongmeerderjarige. Structurele inkomsten en zorgtoeslag verlagen de behoefte. Met revenuen uit de nalatenschap van de grootmoeder wordt geen rekening gehouden.

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2020:1350](#) 18-03-2020

Verzoek gezamenlijk gezag stiefmoeder en vader; niet voldaan aan de termijn van drie jaar alleen het gezag uitoefenen door de vader. Rechtbank wijkt af van die termijn.

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2020:1243](#) 18-03-2020

Alimentatie jongmeerderjarige. Vader verzoekt om matiging van de bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van zijn meerderjarige zoon (gediagnosticeerd met Asperger). Verzoek wordt afgewezen. Zoon hoeft geen rekening en verantwoording af te leggen aan de vader over de besteding van de bijdrage.

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:2221](#) 05-03-2020

Kort geding. Partijen liggen in echtscheiding. Bij voorlopige voorzieningen is het gebruik van de echtelijke woning aan de moeder toegewezen en hun beider dochter aan haar toevertrouwd. Moeder verhuist zonder toestemming van de vader naar elders, waar haar nieuwe partner woont. Kortgedingvonnis: moeder moet terugkeren met dochter, tweede kort geding: afspraken tot terugkeer. In de bodemzaak geeft de rechtbank geen toestemming voor verhuizing. Moeder verhuist toch weer. Thans: moeder wordt gelast met dochter terug te keren naar de echtelijke woning op straffe van lijfswang voor maximaal een maand.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:13713](#) 19-12-2019

Kinderalimentatie. Overweging ten overvloede, waarin de rechtbank zich kritisch betoont over de procedure die de moeder voert. Zij heeft een bijstandsuitkering. De kinderalimentatie zal met haar uitkering worden verrekend. Gesteld nog gebleken is dat de gemeente de moeder had gesommeerd deze procedure te voeren. Tegenover haar belang staan de kosten van toevoegingen en van de procedure bij de rechtbank. De advocaat van de moeder had zich hiervan rekenschap moeten geven.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:12634](#) 28-11-2019

Echtscheiding; voorlopige voorzieningen. De vrouw verzoekt vaststelling van partneralimentatie ter hoogte van het pensioen van de man. De man heeft AOW en pensioen en verblijft in een zorginstelling vanwege dementie en heeft enkel een eigen bijdrage van € 350 te voldoen. De rechtbank ziet aanleiding bij de berekening van de draagkracht van de man op de voor hem geldende bijstandsnorm een bedrag van € 300 in mindering te brengen, nu in de bijstandsnorm kosten van eten en drinken zijn opgenomen en de man deze kosten momenteel niet heeft.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:10761](#) 15-07-2019

Wet tijdelijk huisverbod (Wth). Besluit tot oplegging huisverbod en besluit tot verlenging huisverbod vernietigd. Rechtbank acht niet aannemelijk dat aan het vermoeden van artikel 2 Wth is voldaan. Spanningen in de relatie van partijen vormt op zichzelf geen grond voor een vermoeden van gevaar.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:11449](#) 19-04-2018

Vervangende toestemming tot medische behandeling (tetanusprik na ongeluk). Toestemming bij wijze van spoedmaatregel zonder toestemming verleend.

Uitspraken zonder ECLI

Rechtbank Overijssel 31-03-2020

Testamenteir bewind en Wet schuldsanering natuurlijke personen (WSNP). Er is geen wettelijke mogelijkheid om een testamentair bewindvoerder een aanwijzing te geven tot uitkering van de vruchten van het vermogen of uit het vermogen zelf aan de WSNP-bewindvoerder over te gaan. De regels van het testamentair bewind kunnen niet gewijzigd worden. Dat kan alleen bij onvoorziene omstandigheden. Dat de financiële situatie van de zoon penibel was, was bekend bij erflaatster, zijn moeder. Er is geen reden tot (ambtshalve) ontslag van de testamentair bewindvoerder, omdat de wil van de erflater wordt gevolgd om het nagelaten vermogen buiten het bereik van de schuldeisers te houden. Dat het bewindvermogen als nagekomen bate wellicht op de slotuitdelingslijst zal verschijnen en dat de rechthebbende bij leven wellicht nooit het feitelijk genot van het vermogen zal hebben is een gevolg van het bewind.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Rechtbank Noord-Nederland 25-03-2020

Vaststelling vaderschap. De man betwist de vader te zijn, maar weigert medewerking aan DNA-onderzoek. Rechtbank trekt uit de halsstarrige weigering de gevolgen die haar geraden voorkomen. Zij stelt vast dat verweerder het standpunt van verzoekster onvoldoende gemotiveerd betwist heeft. Aangenomen wordt dat verweerder de vader is van de minderjarige.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Testamentair bewind en Wet schuldsanering natuurlijke personen (WSNP). Er is geen wettelijke mogelijkheid om een testamentair bewindvoerder een aanwijzing te geven tot uitkering van de vruchten van het vermogen of uit het vermogen zelf aan de WSNP-bewindvoerder over te gaan. De regels van het testamentair bewind kunnen niet gewijzigd worden. Dat kan alleen bij onvoorziene omstandigheden. Dat de financiële situatie van de zoon penibel was, was bekend bij erflaatster, zijn moeder. Er is geen reden tot (ambtshalve) ontslag van de testamentair bewindvoerder, omdat de wil van de erflater wordt gevolgd om het nagelaten vermogen buiten het bereik van de schuldeisers te houden. Dat het bewindvermogen als nagekomen bate wellicht op de slotuitdelingslijst zal verschijnen en dat de rechthebbende bij leven wellicht nooit het feitelijk genot van het vermogen zal hebben is een gevolg van het bewind.

Testamentair bewind en Wet schuldsanering natuurlijke personen (WSNP). Er is geen wettelijke mogelijkheid om een testamentair bewindvoerder een aanwijzing te geven tot uitkering van de vruchten van het vermogen of uit het vermogen zelf aan de WSNP-bewindvoerder over te gaan. De regels van het testamentair bewind kunnen niet gewijzigd worden. Dat kan alleen bij onvoorziene omstandigheden. Dat de financiële situatie van de zoon penibel was, was bekend bij erflaatster, zijn moeder. Er is geen reden tot (ambtshalve) ontslag van de testamentair bewindvoerder, omdat de

wil van de erflater wordt gevolgd om het nagelaten vermogen buiten het bereik van de schuldeisers te houden. Dat het bewindvermogen als nagekomen bate wellicht op de slotuitdelingslijst zal verschijnen en dat de rechthebbende bij leven wellicht nooit het feitelijk genot van het vermogen zal hebben is een gevolg van het bewind.

Deze procedure gaat tussen de WSNP-bewindvoerder als verzoeker en de testamentaire bewindvoerder als verweerder.

Het gaat erom dat de erflaatster, de moeder, in haar testament van 1 februari 2016 een testamentair bewind heeft ingesteld over de aan haar zoon nagelaten of vermaakte goederen met als reden de financiële situatie van haar zoon. Het grootste gedeelte van dat wat haar zoon zou erven als zij zou overlijden op dat moment zou toekomen aan zijn schuldeisers. Dit staat ook in het testament.

De zoon is ongeveer een jaar na het verlijden van het testament toegelaten tot de WSNP. De moeder is in 2018 overleden. Het testamentair bewind wordt door een professionele bewindvoerder uitgevoerd in overeenstemming met de wensen van de moeder zoals die blijken uit het testament.

De WSNP-bewindvoerder heeft een verzoek ingediend op grond van artikel 4:71 BW. Daarin staat dat de kantonrechter de regels omtrent het voeren van het bewind wegens onvoorziene omstandigheden kan wijzigen.

De WSNP-bewindvoerder verzoekt primair de testamentair bewindvoerder 'op te dragen' aan de zoon uitkeringen te doen. Die vallen in de boedel en komen ten gunste van de schuldeisers. Nu komt het levensonderhoud van de saniet materieel ten laste van de schuldeisers.

De kantonrechter oordeelt als volgt. De kantonrechter stelt vast dat de wet in afdeling 7 van titel 5 van Boek 4 BW, dat gaat over testamentair bewind, geen met artikel 4:210 BW vergelijkbare bepaling bevat. Die bepaling zegt dat de vereffenaar bij de vereffening verplicht is de aanwijzingen van de kantonrechter te volgen. Een dergelijke bepaling ontbreekt in de regeling van het testamentair bewind. Ook kent de genoemde afdeling 7 geen voorziening in het geval zich een geschil voordoet tussen een testamentair bewindvoerder en een rechthebbende. De enige mogelijkheid, wellicht afgezien van een vordering wegens onrechtmatige daad, die de rechthebbende in geval van een geschil met de testamentair bewindvoerder heeft, is op de voet van artikel 4:164 BW het ontslag van de bewindvoerder

uitlokken wegens diens, in zijn visie, tekortschietend handelen. Aan artikel 4:163 BW kan de regel worden ontleend dat een bewindvoerder als goed bewindvoerder moet handelen, bij gebreke waarvan hij tekortschiet en in beginsel voor de schade aansprakelijk is. Handelen in strijd met goed bewindvoerschap kan tot schorsing en ontslag leiden, eventueel ambtshalve.

Voor ambtshalve ontslag op de voet van artikel 4:164 lid 2 BW ziet de kantonrechter geen grond, omdat de bewindvoerder doet wat zij op grond van het testament moet doen: het nagelaten vermogen buiten het bereik van de schuldeisers van de zoon houden. Daarbij heeft zij de wet aan haar kant: uit artikel 60a lid 3 en 313 Fw volgt, dat het bewindvermogen buiten het WSNP-beslag blijft, en uit artikel 4:175 BW volgt dat het vermogen ook buiten faillissement en WSNP niet kan worden uitgewonnen, behoudens de in dit artikel genoemde gevallen die ten aanzien van de zoon kennelijk niet aan de orde zijn.

Wat betreft de uitkering van de vruchten van het vermogen bepaalt het testament dat de bewindvoerder kan bepalen of, en zo ja, in welke mate, hetgeen de goederen netto aan vruchten hebben opgebracht, aan de rechthebbende ter beschikking wordt gesteld. Dat de testamentair bewindvoerder dit niet doet is een begrijpelijk standpunt, omdat de erflaatster heeft gewild dat het aan haar zoon nagelaten vermogen buiten het bereik van diens schuldeisers zou blijven.

Wijziging van de uitvoeringsregels van het bewind kan alleen bij onvoorziene omstandigheden. Daarbij trekt de kantonrechter een vergelijking met artikel 6:258 BW. Naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid mag ongewijzigde instandhouding van de overeenkomst niet worden verwacht. Dit betekent dat terughoudendheid is geboden bij het wijzigen van de regels omtrent het voeren van het bewind. Dat de zoon een jaar na het verlijden van het testament tot de WSNP zou worden toegelaten is in het licht van de reden voor het instellen van het testamentaire bewind, geen onvoorziene omstandigheid, zo oordeelt de kantonrechter.

Ten slotte stelt de WSNP-bewindvoerder dat het bewindvermogen als een nagekomen bate moet worden beschouwd. Het kan daarom nooit uitgekeerd worden, want dan zou het alsnog aan de schuldeisers ten goede komen. Ook dat is volgens de kantonrechter geen reden om in te grijpen. Veronderstellend dat het bewindvermogen terecht op de voet van artikel 194 en 356 lid 4 Fw voorwaardelijk in de slotuitdelingslijst wordt opgenomen, wat overigens niet ter beoordeling van de kantonrechter is, dan leidt dat ertoe dat de schuldeisers van [X] pas een (eventueel aanvullende) uitkering kunnen verlangen nádat het bewind is geëindigd. Verhaal op het bewindvermogen is immers op grond van artikel 4:175 BW ook na de beëindiging van de WSNP niet mogelijk, ervan uitgaande dat de schulden van de zoon niet vallen onder lid 1

aanhef en onder a tot en met e van dit artikel. Dit kan ertoe leiden dat de zoon, zolang het bewind voortduurt, niet zelf over het bewindvermogen zal kunnen beschikken. Dat geldt ook voor de vruchten ervan, als de bewindvoerder die vruchten niet aan hem uitkeert. Zolang het vermogen en de vruchten ervan door middel van het bewind buiten het bereik van de schuldeisers van de zoon wordt gehouden, wordt voldaan aan de doelstelling van het bewind en is er dus zo beschouwd niets aan de hand. Dit betekent dat de zoon, zolang bij hem van een stabiele financiële situatie geen sprake is en/of meer dan drie vierde gedeelte van zijn erfdeel naar zijn schuldeisers zou gaan, niet, en misschien dus wel nooit, het feitelijk genot van zijn erfdeel zal hebben. Dat is een consequentie van het bewind die per definitie niet een onvoorziene omstandigheid is, omdat het erin ligt besloten. Anders dan de WSNP-bewindvoerder stelt, strookt dit geheel met de doelstelling van het bewind.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 31-03-2020

Zaaknummer: 8212747 EJ VERZ 19-436

RECHTSPRAAK

Beëindiging van het gezag van een op 29 september 2016 door de vader vanuit Nederland naar India ontvoerd kind. Nederlandse rechter bevoegd om van het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) kennis te nemen. Erkenning van Indiase beslissingen valt niet te verwachten. Geen aanhouding van de zaak omdat in India een procedure loopt omtrent het gezag. Het onderzoek van de raad is niet onzorgvuldig geweest en het is niet aan de raad te wijten dat niet volledig het kwaliteitskader voor deze onderzoeken gevolgd kon worden. Inhoudelijk oordeelt het hof dat er een onaanvaardbaar risico is dat het kind in haar emotionele en identiteitsontwikkeling wordt geschaad en dat de aanvaardbare termijn inmiddels is verstreken. Hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank tot beëindiging van het gezag van de man.

Beëindiging van het gezag van een op 29 september 2016 door de vader vanuit Nederland naar India ontvoerd kind. Nederlandse rechter bevoegd om van het verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) kennis te nemen. Erkenning van Indiase beslissingen valt niet te verwachten. Geen aanhouding van de zaak omdat in India een procedure loopt omtrent het gezag. Het onderzoek van de raad is niet onzorgvuldig geweest en het is niet aan de raad te wijten dat niet volledig het kwaliteitskader voor deze onderzoeken gevolgd kon worden. Inhoudelijk oordeelt het hof dat er een onaanvaardbaar risico is dat het kind in haar emotionele en identiteitsontwikkeling wordt geschaad en dat de aanvaardbare termijn inmiddels is verstreken. Hof

bekrachtigt de beslissing van de rechtbank tot beëindiging van het gezag van de man.

Deze zaak betreft een kinderonthoofing die veel publiciteit heeft gehad. Het gaat om een ongeoorloofde overbrenging van een meisje van destijds 3 jaar uit het huis van haar oma naar India. Er is sindsdien nauwelijks contact met de moeder in Nederland, behoudens enig skypecontact. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft op 2 juli 2018 de rechtbank verzocht het gezag van de vader over het meisje te beëindigen. De rechtbank heeft het verzoek toegewezen.

In deze zaak spelen vele procedures, zowel in Nederland als in India. Het hof heeft die procedures in Nederland en in India, voor zover van belang, in zijn beschikking genoemd.

Het hof oordeelt dat de Nederlandse rechter bevoegd is kennis te nemen van het verzoek van de raad. Het hof gaat na waar de gewone verblijfplaats is van het kind op het tijdstip van het aanhangig maken van de onderhavige procedure. De ongeoorloofde overbrenging van het meisje naar India heeft geen verandering gebracht in de gewone verblijfplaats van de dochter. Het hof heeft geconcludeerd, op grond van de relevante feiten en omstandigheden zoals die voortvloeien uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie, dat die in Nederland was.

Het hof gaat vervolgens in op de relatieve bevoegdheid, op de erkenning van Indiase rechterlijke beslissingen en op het verzoek om aanhouding van de man in verband met een Indiase procedure over het gezag. Alle grieven falen.

Ten slotte komt het hof toe aan een inhoudelijke beoordeling van deze zaak. Het hof behandelt eerst de grief met betrekking tot de kwaliteit van het onderzoek van de raad. Voor de kwaliteitseisen verwijst het hof naar de uitspraak van de Hoge Raad van 19 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1876. De man heeft onvoldoende aangevoerd om te oordelen dat het onderzoek onzorgvuldig is of dat de raad niet tot een advies heeft kunnen komen. Dat de man de contacten die raad heeft getracht met hem te leggen uitsluitend via zijn advocaat heeft willen laten lopen, komt voor zijn rekening, alsook de weigering om toestemming te geven tot contact met de school van het meisje.

Er zijn geen aanwijzingen dat de dagelijkse zorg voor het meisje tekortschiet. Feit is echter dat tussen de vrouw en het meisje geen contact (meer) is (op wat beperkt skypecontact na), nadat zij plotseling, zonder afscheid te kunnen nemen van haar moeder, naar India is overgebracht.

Gezien deze omstandigheden is het hof van oordeel dat sprake is van een onaanvaardbaar

risico dat het meisje in haar (emotionele en identiteits)ontwikkeling wordt geschaad hetgeen een ernstige ontwikkelingsbedreiging oplevert, alsmede dat de in artikel 1:266 lid 1 en sub a BW genoemde aanvaardbare termijn inmiddels is verstreken. Er zijn geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de man in de nabije toekomst wel open zal staan voor de betrokkenheid van de vrouw bij het meisje. Namens de man is tijdens de mondelinge behandeling in hoger beroep gesteld dat hij een kinderpsycholoog heeft ingeschakeld, maar er zijn in het geheel geen stukken overgelegd waaruit de bemoeienis van een psycholoog blijkt, laat staan een verslag van diens bevindingen. Niet kan dan ook worden aangenomen dat daadwerkelijk passende hulpverlening voor het meisje is ingezet.

Bij deze stand van zaken kan de vraag of ook sprake is van misbruik van het gezag door de man, in het midden blijven. Het hof ziet geen aanleiding voor nader onderzoek door de raad.

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Opmerking: zie ook het persbericht van 31 maart 2020 in deze zaak op rechtspraak.nl.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 31-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:984

Zaaknummer: 200.259.370/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan de rechter, indien hij oordeelt dat is voldaan aan het ‘klemcriterium’, toch gezamenlijk gezag toekennen?

Kan de rechter, indien hij oordeelt dat is voldaan aan het ‘klemcriterium’, toch gezamenlijk gezag toekennen?

In deze zaak heeft de rechtbank op verzoek van de vader de ouders op grond van artikel 1:253c lid 2 BW gezamenlijk met het gezag belast over het – op dit moment – 2-jarige kind. Het hof heeft die beschikking bekrachtigd en – kort gezegd – overwogen dat, hoewel sprake is van het klemcriterium van artikel 1:253c lid 2 BW op grond waarvan het verzoek van de vader om hem mede met het gezag te belasten zou moeten worden afgewezen, het hof het toch in het belang van het kind acht dat de vader mede met het gezag over het kind wordt belast. Geklaagd wordt onder meer dat het hof door aldus te overwegen is uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting.

De vrouw klaagt in cassatie dat het hof in zijn overweging uitgaat van een onjuiste rechtsopvatting. Indien is voldaan aan het zogenoemde ‘klemcriterium’, dient het verzoek om de ouders met het gezamenlijk gezag over het kind te belasten, te worden afgewezen. Daaraan doet niet af dat de moeder tegen het belang van de dochter zou handelen of dat de dochter onder toezicht van de gecertificeerde instelling is gesteld, aldus het onderdeel.

De Hoge Raad overweegt dat artikel 1:253c lid 1 BW bepaalt dat de tot het gezag bevoegde ouder van het kind die nimmer het gezag gezamenlijk met de moeder uit wie het kind is geboren heeft uitgeoefend, de rechtbank (onder meer) kan verzoeken de ouders met het gezamenlijk gezag over het kind te belasten. Lid 2 bepaalt voor het geval het verzoek ertoe strekt de ouders met het gezamenlijk gezag te belasten en de andere ouder met gezamenlijk gezag niet instemt, dat het verzoek slechts wordt afgewezen indien: a. er een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen, of b. afwijzing anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is. De onder a. genoemde afwijzingsgrond wordt in de praktijk aangeduid als het ‘klemcriterium’.

Artikel 1:253c BW vormt voor ongehuwde ouders de pendant van de regeling van het ouderlijk gezag na ontbinding van het huwelijk. In laatstbedoelde situatie is uitgangspunt dat de ouders

het gezag over hun minderjarige kinderen gezamenlijk blijven uitoefenen (art. 1:251 lid 2 BW). Op grond van artikel 1:251a lid 1 BW kan de rechter echter bepalen dat het gezag over een kind aan één ouder toekomt, indien is voldaan aan het klemcriterium of wijziging van het gezag anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is.

Hoewel de vertrekpunten van artikel 1:251a BW (gezamenlijk gezag) en artikel 1:253c BW (eenhoofdig gezag) derhalve tegengesteld zijn, is in beide gevallen (het behoud, respectievelijk de verkrijging van) gezamenlijk gezag het uitgangspunt, en eenhoofdig gezag de uitzondering. Blijkens de wetsgeschiedenis is beoogd de gronden voor afwijzing van een verzoek tot verkrijging van gezamenlijk gezag in artikel 1:253c lid 2 BW in overeenstemming te brengen met de gronden voor toewijzing van eenhoofdig gezag na echtscheiding (art. 1:251a lid 1 BW). Dat betekent dat de beide bepalingen op dezelfde wijze moeten worden uitgelegd.

De vrouw stelt aan de orde of de rechter bij de toepassing van artikel 1:253c lid 2 BW nog beoordelingsruimte heeft indien is voldaan aan het klemcriterium. Zij wijst erop dat in zodanig geval volgens de tekst van de bepaling het verzoek tot het toekennen van gezamenlijk gezag *wordt* afgewezen. Deze uitleg is onjuist. Bepaald is dat het bedoelde verzoek *slechts* wordt afgewezen op de twee vermelde gronden. Daaruit volgt niet dat de rechter, als een van die gronden zich voordoet, tot afwijzing van het verzoek gehouden is. De door de vrouw verdedigde uitleg is voorts niet in overeenstemming met de tekst van artikel 1:251a lid 1 BW, die luidt dat de rechter eenhoofdig gezag aan een ouder *kan* toekennen indien een van de genoemde gronden zich voordoet. Uit die formulering volgt dat de rechter, ook indien is voldaan aan het klemcriterium, ruimte heeft om het gezamenlijk gezag toch in stand te laten.

Deze uitleg strookt met het uitgangspunt dat bij beslissingen als hier aan de orde, zoveel mogelijk recht moet worden gedaan aan het belang van het kind. In een geval als dit, waarin de met het gezag belaste ouder de andere ouder op geen enkele wijze een opening biedt om betrokken te zijn bij het leven van het kind, is het toewijzen van gezamenlijk gezag een van de instrumenten die de rechter moet kunnen benutten om het recht op *family life* tussen het kind en de andere ouder toch te verwezenlijken. Hoewel gezamenlijk gezag het risico in zich bergt dat het kind klem komt te zitten tussen de twee ouders, leidt eenhoofdig gezag ertoe dat de andere ouder geheel uit het leven van het kind wordt geweerd. De rechter moet dan de ruimte hebben om, uitgaande van de situatie ten tijde van zijn beslissing, in te schatten welke van de twee kwaden het belang van het kind vermoedelijk het minst zal schaden. De klacht faalt dus.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:533

Zaaknummer: 19/02804

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof heeft de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie in tijd beperkt tot vijf jaar, terwijl partijen daar niet om hebben verzocht. Met dit oordeel is het hof buiten het debat van partijen getreden. Het hof heeft voorts de vaststelling van de hoogte van het inkomen van de man onvoldoende gemotiveerd.

Het hof heeft de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie in tijd beperkt tot vijf jaar, terwijl partijen daar niet om hebben verzocht. Met dit oordeel is het hof buiten het debat van partijen getreden. Het hof heeft voorts de vaststelling van de hoogte van het inkomen van de man onvoldoende gemotiveerd.

In deze Curaçaose zaak wordt geklaagd dat het hof blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie in tijd wordt beperkt tot vijf jaar, terwijl partijen daar niet om hebben verzocht. Met dit oordeel is het hof bovendien buiten het debat van partijen getreden. Voorts wordt geklaagd dat (de hoogte van) het inkomen dat de man ontleent aan werkzaamheden met betrekking tot het voortzetten (na déconfiture) van de productie en verkoop van wierookproducten, onvoldoende is gemotiveerd door het hof.

De vrouw heeft een verzoek ingediend om de door de man te betalen bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud vast te stellen op NAF 3.000 per maand. Het gerecht heeft de door de man aan de vrouw te betalen bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud bepaald op NAF 2.200 per maand. Het hof heeft de man veroordeeld om de komende vijf jaar, ingaande 1 mei 2019, maandelijks aan de vrouw een bedrag van NAF 1.250 te voldoen als uitkering tot levensonderhoud, en de bijdrage tot 1 mei 2019 bepaald op hetgeen de man heeft betaald of op hem is verhaald.

De vrouw klaagt in cassatie onder meer dat het hof ten onrechte aanleiding heeft gezien om de

door de man te betalen bijdrage in tijd te beperken tot vijf jaar, welke beperking ook haar weerslag heeft gevonden in het dictum van de bestreden beschikking. Het hof heeft miskend dat geen van partijen op de voet van artikel 1:157 lid 3 BW van de Nederlandse Antillen (hierna: BWNA) heeft verzocht om een beperking van de duur van de alimentatiebijdrage, terwijl het hof niet de bevoegdheid toekomt om ambtshalve de alimentatiebijdrage wat betreft de duur te beperken, aldus de vrouw.

Deze klacht treft doel naar het oordeel van de Hoge Raad. Artikel 1:157 lid 3 eerste volzin BWNA (gelijkluidend aan art. 1:157 lid 3 eerste volzin BW) kent de rechter de bevoegdheid toe om 'op verzoek van één van de echtgenoten' de uitkering toe te kennen onder vaststelling van voorwaarden en van een termijn. Uit de stukken van het geding blijkt echter niet dat de vrouw of de man heeft verzocht om aan de onderhoudsbijdrage een termijn te verbinden. De beslissing van het hof om de door de man te betalen bijdrage in tijd te beperken tot vijf jaar en het daarmee strokende deel van het dictum zijn dan ook in strijd met artikel 1:157 lid 3 BWNA.

De vrouw klaagt in cassatie voorts over de beslissing van het hof (in r.o. 3.11) dat het netto besteedbaar inkomen van de man op NAF 3.787 moet worden begroot. Volgens de vrouw is deze beslissing onbegrijpelijk voor zover dit bedrag van NAF 3.787 berust op de begroting door het hof (in r.o. 3.10) van het inkomen dat de man ontleent aan werkzaamheden met betrekking tot de voortzetting van de productie en verkoop van wierookproducten na de sluiting van zijn onderneming op NAF 800. Het hof hecht immers betekenis aan de niet door de man betwiste verklaring van de vrouw bij pleidooi in eerste aanleg dat zij op papier een inkomen genoot bij de onderneming van NAF 1.900 per maand, maar voldoende financiële ruimte had om haar maandelijkse kosten van NAF 6.200 te voldoen. Daarvan uitgaande had het hof, evenals het gerecht, veeleer moeten uitgaan van een maandinkomen van de man van NAF 1.900 in plaats van NAF 800, aldus de vrouw.

Ook deze klacht is naar het oordeel van de Hoge Raad gegrond. Het hof heeft niet inzichtelijk gemaakt op grond van welke feiten en omstandigheden het inkomen van de man op NAF 800 per maand dient te worden begroot, uitgaande van de niet door de man betwiste verklaring van de vrouw over haar inkomen bij de onderneming en de financiële ruimte die zij in dat verband genoot.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 27-03-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:535

Zaaknummer: 19/03150

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vaststelling vaderschap. De man betwist de vader te zijn, maar weigert medewerking aan DNA-onderzoek. Rechtbank trekt uit de halsstarrige weigering de gevolgen die haar geraden voorkomen. Zij stelt vast dat verweerder het standpunt van verzoekster onvoldoende gemotiveerd betwist heeft. Aangenomen wordt dat verweerder de vader is van de minderjarige.

Vaststelling vaderschap. De man betwist de vader te zijn, maar weigert medewerking aan DNA-onderzoek. Rechtbank trekt uit de halsstarrige weigering de gevolgen die haar geraden voorkomen. Zij stelt vast dat verweerder het standpunt van verzoekster onvoldoende gemotiveerd betwist heeft. Aangenomen wordt dat verweerder de vader is van de minderjarige.

De vrouw is in 2016 bevallen van een dochter. De vrouw verzoekt het vaderschap van de man vast te stellen.

De vrouw en de man hebben ongeveer twee maanden een – explosieve – affectieve relatie gehad toen zij nog erg jong waren. De vrouw is er absoluut zeker van dat de man de verwekker is van de minderjarige. Vanaf het moment dat de vrouw een kinderalimentatieprocedure is gestart, is er geen contact meer tussen de man en het kind.

De rechtbank heeft bij tussenbeschikking een bijzondere curator over de minderjarige benoemd. De bijzondere curator heeft bericht dat het erg veel moeite heeft gekost om met de man in contact te komen. De man ontkent de vader van het kind te zijn en hij wil niets te maken hebben met deze procedure. De bijzondere curator adviseert de rechtbank een DNA-onderzoek te gelasten, want er is een relatie geweest tussen partijen en dan kan het meisje duidelijkheid over haar afstamming krijgen. Het is immers mogelijk dat de man de verwekker is. De man wil echter niet meewerken aan een DNA-onderzoek.

De man stelt dat hij niet de verwekker is van het kind. Om principiële redenen wil hij niet meewerken aan een DNA-onderzoek. Hij vindt de test eng en hij vertrouwt geen enkele instantie. Hij is bang dat de resultaten van de test bewaard zullen blijven. De man is getraumatiseerd, hij heeft veel meegemaakt en is antiautoritair. Het helpt hem niet als hij gedwongen DNA-materiaal zou moeten afstaan. Hij wil bovendien niet meebetalen aan de test en ook niet bijdragen in het levensonderhoud van het kind.

De rechtbank overweegt als volgt. De man heeft zijn stelling dat hij niet de biologische vader en/of de verwekker is onvoldoende gemotiveerd en geconcretiseerd weersproken. Hij heeft ook geen tegenbewijs aangeboden. Nu de man bij de bijzondere curator, in het verweerschrift en ter zitting bij monde van zijn advocaat meermalen heeft aangegeven dat hij weigert aan het deskundigenonderzoek mee te werken, houdt de rechtbank het ervoor dat de man de biologische vader is van [de minderjarige]. Omdat het biologisch vaderschap daarmee in rechte vaststaat en partijen een relatie met elkaar hebben gehad, bestaat ook het vermoeden dat de man de verwekker is van [de minderjarige]. Gelet hierop en nu voldaan is aan het overige bepaalde in artikel 1:207 lid 1 en 2 BW, zal de rechtbank het verzoek tot vaststelling van het vaderschap toewijzen.

Het verzoek van de vrouw tot uitvoerbaar bij voorraadverklaring, zal worden afgewezen, gelet op de aard van de beslissing en de daarmee gemoeide consequenties.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 25-03-2020

Zaaknummer: 168615

RECHTSPRAAK

Verzoek gezamenlijk gezag stiefmoeder en vader; niet voldaan aan de termijn van drie jaar alleen het gezag uitoefenen door de vader. Rechtbank wijkt af van die termijn.

Verzoek gezamenlijk gezag stiefmoeder en vader; niet voldaan aan de termijn van drie jaar alleen het gezag uitoefenen door de vader. Rechtbank wijkt af van die termijn.

De vader en stiefmoeder verzoeken hen met het gezamenlijk gezag over de minderjarige te belasten. Het verzoek om de stiefmoeder samen met de vader te belasten met het gezag over de minderjarige, moet door de rechtbank worden getoetst aan de voorwaarden van artikel 1:253t lid 1, 2 en 3 BW. Aan het eerste lid van dit artikel en aan het tweede lid onder a is voldaan. De minderjarige staat in een nauwe betrekking tot zijn stiefmoeder en de vader en stiefmoeder zorgen al sinds juli 2016 samen voor de minderjarige. De rechtbank stuit in haar beoordeling echter op het obstakel dat niet voldaan is aan de vereiste driejaarstermijn van artikel 1:253t lid 2 onder b BW, gedurende welke termijn de vader alleen met het gezag over de minderjarige belast moet zijn geweest. De rechtbank heeft hiertoe het volgende in haar overwegingen betrokken.

De minderjarige woont al sinds juli 2016 in het gezin van zijn vader en stiefmoeder. Hoewel de vader pas op 8 november 2017 met het eenhoofdig gezag is belast en hij dit dus formeel nog niet drie jaar uitoefent, oefent hij het gezag feitelijk al meer dan drie jaar onafgebroken alleen uit, want ook voor 8 november 2017 zorgden de vader en de stiefmoeder steeds tijdens de opnames van de moeder vanwege psychoses voor de minderjarige. Gezien het gegeven dat er enige tijd is verlopen tussen de indiening van zijn verzoek in 2016 en de beslissing op 8 november 2017 – waarbij de vader pas na het uitspreken van de ondertoezichtstelling met het eenhoofdig gezag is belast – heeft de rechtbank aanleiding gezien van de wettelijke driejaarstermijn af te wijken en heeft zij de vader en stiefmoeder ontvankelijk in hun verzoek geacht.

De driejaarstermijn is, gelet op de wetshistorie, vereist om lichtvaardig gebruik van de mogelijkheid tot verkrijging van gezamenlijk gezag te voorkomen. Naar het oordeel van de rechtbank is van lichtvaardig gebruik van die mogelijkheid in dit geval geen sprake. De vader en stiefmoeder hebben al jaren een relatie, zijn ruim zes jaar getrouwd en hebben ruim drie jaar de volledige zorg voor de minderjarige. De relatie tussen de vader en stiefmoeder is niet alleen bestendig, maar ook de opvoedingssituatie van de minderjarige bij hen is bestendig te noemen. Afwijking van de driejaarstermijn druist naar het oordeel van de rechtbank in dit specifieke geval niet in tegen de ratio van de wettelijke bepaling.

Nu er naar het oordeel van de rechtbank voorts geen vrees bestaat dat – mede in het licht van de belangen van de moeder – bij inwilliging van het verzoek de belangen van de minderjarige zouden worden verwaarloosd, heeft de rechtbank het in het belang van een goede ontwikkeling van de minderjarige geacht dat de vader en de stiefmoeder samen met het gezag over de minderjarige worden belast. De rechtbank heeft het verzoek dan ook toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 18-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2020:1350

Zaaknummer: 169856

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Alimentatie jongmeerderjarige. Vader verzoekt om matiging van de bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van zijn meerderjarige zoon (gediagnosticeerd met Asperger). Verzoek wordt afgewezen. Zoon hoeft geen rekening en verantwoording af te leggen aan de vader over de besteding van de bijdrage.

Alimentatie jongmeerderjarige. Vader verzoekt om matiging van de bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van zijn meerderjarige zoon (gediagnosticeerd met Asperger). Verzoek wordt afgewezen. Zoon hoeft geen rekening en verantwoording af te leggen aan de vader over de besteding van de bijdrage.

De ouders zijn begin 2013 gescheiden. Zij hebben twee kinderen, een zoon en een dochter. De zoon is in 2018 meerderjarig geworden. Hij is gediagnosticeerd met de ziekte van Asperger. De rechtbank heeft in 2014 de kinderalimentatie bepaald op € 446,50 per maand. Dat is door wettelijke indexering nu € 493,97 per maand. De vader verzoekt de bijdrage met ingang van de datum van het verzoekschrift op nihil te stellen, althans op een bedrag dat de rechtbank juist acht, omdat zijn meerderjarige zoon zich schuldig maakt aan wangedrag jegens zijn vader. De meerderjarige zoon is op zichzelf gaan wonen en heeft sindsdien een puinhoop van zijn leven gemaakt. Hij verzuimt op school, hij gokt, drinkt bovenmatig, gebruikt drugs en maakt schulden. Er vallen geen afspraken met hem te maken.

De zoon verweert zich. Hij erkent een groot deel van de beschuldigingen van zijn vader, maar hij ziet nu in dat er forse problematiek is en dat hij hulp nodig heeft. Hij gaat een speciaal traject lopen. De zoon woont nu weer bij zijn moeder thuis en heeft een gestructureerd weekschema, waarin hij werkt voor het staatsexamen vwo en ook gedeeltelijk werkt en inkomsten genereert die hij deels als kostgeld afstaat aan zijn moeder. Er is geen sprake van wangedrag jegens zijn vader.

De rechtbank oordeelt als volgt. Ten aanzien van de onderhoudsverplichting jegens minderjarige kinderen geldt de matigingsbevoegdheid van artikel 1:399 BW niet, maar voor meerderjarige kinderen wel. Uit de parlementaire geschiedenis, alsmede uit de jurisprudentie, blijkt dat de onderhoudsverplichting jegens meerderjarige kinderen slechts in zeer uitzonderlijke gevallen vervalt. Een enkele grievende bejegening van de onderhoudsgerechtigde is hiervoor in elk geval onvoldoende. Ook het ontbreken van contact en het wijzigen van de geslachtsnaam vormen op zichzelf geen reden om tot een nihilstelling, dan wel matiging te komen. De verwantschap, die aan de onderhoudsverplichting ten grondslag ligt, maakt dat deze onderhoudsplicht zwaar weegt. De aan de rechter toegekende matigingsbevoegdheid geeft de rechter een grote mate van beoordelingsvrijheid, waarbij een afweging van belangen gemaakt dient te worden.

De vraag die ter beantwoording voorligt is of er sprake is van zodanig kwetsend gedrag van de zoon naar zijn vader, dat betaling van een onderhoudsbijdrage in redelijkheid niet of niet ten volle van de vader kan worden gevegd. Naar het oordeel van de rechtbank is daar in deze zaak geen sprake van. Daarbij heeft de rechtbank het volgende in aanmerking genomen.

De verhouding tussen de zoon en zijn vader is door de jaren heen ernstig verstoord geraakt. Vast staat dat de zoon is gediagnosticeerd met Asperger. Dit maakt dat hij onder andere, meer dan andere kinderen, behoefte heeft aan een bepaalde structuur en beperking van prikkels. Gebleken is dat de zoon in de periode rondom zijn meerderjarigheid moeilijk te hanteren is geweest. Beide ouders zijn in die periode gezamenlijk en ieder voor zich druk bezig geweest om de veiligheid van de zoon te waarborgen. Op diverse levensgebieden zoals wonen, opleiding, gezondheid, financiën, was er sprake van instabiliteit, dan wel ontsporing. De zoon accepteerde niet of nauwelijks meer het gezag van zijn ouders en ging zijn eigen gang, waarbij hij in korte tijd veel gokte en schulden maakte. Ook zette hij zich daarbij in woord en daad af tegen zijn vader. Hij erkent dat hij in die periode uitlatingen heeft gedaan richting zijn vader die door hem als kwetsend zullen zijn ervaren. Naar het oordeel van de rechtbank dienen de gebeurtenissen in deze periode mede gezien te worden tegen het proces van 'coming of age' in combinatie met de diagnose Asperger. Hoewel deze periode voor beide ouders zeer moeilijk en zwaar is geweest, acht de rechtbank de gebeurtenissen niet zodanig dat deze tot een einde, dan wel een vermindering van de onderhoudsverplichting zouden moeten leiden.

Inmiddels lijkt het erop dat deze 'losbandige' periode tot een einde is gekomen en dat de zoon, ondanks de moeilijkheden die hij vanwege zijn Asperger ervaart, zich inspant om zijn opleiding te voltooien en te werken aan een zinvolle route richting zijn toekomst. Op dit moment is daarbij geen ruimte voor een relatie met zijn vader, vanwege de teleurstelling die de zoon daarbij herhaaldelijk heeft ervaren.

De zoon heeft de rechtbank verzocht te verstaan dat hij geen rekening en verantwoording hoeft af te leggen aan zijn vader over de besteding van de ontvangen bijdrage. Naar het oordeel van de rechtbank kan van een dergelijke verplichting ook geen sprake zijn. Anderzijds kan van de zoon wel worden verwacht dat hij zijn vader periodiek (bijvoorbeeld eens per drie maanden) op de hoogte houdt van de voortgang in zijn opleidingstraject.

De rechtbank wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 18-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2020:1243

Zaaknummer: C/o8/238465 / FA RK 19-2454

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Echtscheiding. Is het huwelijk duurzaam ontwricht? Man en vrouw hebben al 2,5 jaar geen contact met elkaar. Ernstige aanwijzing dat het huwelijk duurzaam ontwricht is. Vrouw volhardt in haar standpunt dat het huwelijk met de man definitief voorbij is. Volgt bekrachtiging.

Echtscheiding. Is het huwelijk duurzaam ontwricht? Man en vrouw hebben al 2,5 jaar geen contact met elkaar. Ernstige aanwijzing dat het huwelijk duurzaam ontwricht is. Vrouw volhardt in haar standpunt dat het huwelijk met de man definitief voorbij is. Volgt bekrachtiging.

De man en de vrouw zijn in 2017 getrouwd. Zij hebben twee kinderen, geboren in 2012 en 2017. Deze zijn beiden uit huis geplaatst.

De man is in hoger beroep gekomen van de echtscheidingsbeschikking. Hij meent dat het huwelijk niet duurzaam ontwricht is en verzoekt het verzoek tot echtscheiding van de vrouw af te wijzen. Het hof overweegt als volgt.

De man heeft naar voren gebracht dat hij niet weet waarom de vrouw bij hem weggegaan is. Niet beslissend voor het echtscheidingsverzoek is hoe de duurzame ontwrichting is ontstaan, maar de vraag óf er sprake is van een duurzame ontwrichting.

Het hof overweegt dat uit het bovenstaande volgt dat partijen al bijna 2,5 jaar geen contact meer met elkaar hebben. Het hof merkt dat aan als een ernstige aanwijzing voor de duurzame ontwrichting van het huwelijk van partijen.

De man heeft aangegeven dat zijn relatie met de vrouw eerder uit is geweest en dat de vrouw zowel voor als tijdens het huwelijk ook andere partners heeft gehad, maar dat ze altijd naar de man terugkeerde. Om die reden is volgens de man geen sprake van een definitief einde van de relatie van partijen; de man verwacht dat de vrouw ook nu op haar schreden zal terugkeren. Het hof constateert evenwel dat er geen enkele aanwijzing is dat de vrouw de relatie met de man wil herstellen. Integendeel, uit het inleidend verzoekschrift van de vrouw en haar

verweer in hoger beroep blijkt juist dat zij volhardt in haar standpunt dat het huwelijk met de man definitief voorbij is. Ook dit merkt het hof aan als een ernstige aanwijzing dat het huwelijk van partijen duurzaam is ontwricht.

De man heeft nog aangevoerd dat de vrouw door haar verslavingsproblematiek, psychische problemen en een verstandelijke beperking niet weet wat ze doet en dat de man haar wil helpen in te zien dat zij niet de juiste keuze maakt. Voor zover de man hiermee bedoeld heeft dat de vrouw met betrekking tot het indienen van een echtscheidingsverzoek niet in staat is geweest haar wil daaromtrent te bepalen en de betekenis daarvan te begrijpen, kan hetgeen de man heeft aangevoerd die conclusie niet dragen. Als de man iets anders heeft bedoeld leidt dat niet tot een andere afweging door het hof.

Gelet op het voorgaande komt het hof tot de conclusie dat het huwelijk van partijen duurzaam is ontwricht. Het hof zal daarom de uitgesproken echtscheiding tussen hen bekrachtigen. Dat de man de vrouw wil helpen en zijn verantwoordelijkheid wil nemen, is overigens prijzenswaardig, maar het is aan de vrouw om die hulp te willen en te aanvaarden, en is geen reden om de verzochte echtscheiding af te wijzen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-03-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:2265

Zaaknummer: 200.262.372/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding. Partijen liggen in echtscheiding. Bij voorlopige voorzieningen is het gebruik van de echtelijke woning aan de moeder toegewezen en hun beider dochter aan haar toevertrouwd. Moeder verhuist zonder toestemming van de vader naar elders, waar haar nieuwe partner woont. Kortgedingvonnis: moeder moet terugkeren met dochter, tweede kort geding: afspraken tot terugkeer. In de bodemzaak geeft de rechtbank geen toestemming voor verhuizing. Moeder verhuist toch weer. Thans: moeder wordt gelast met dochter terug te keren naar de echtelijke woning op straffe van lijfswang voor maximaal een maand.

Kort geding. Partijen liggen in echtscheiding. Bij voorlopige voorzieningen is het gebruik van de echtelijke woning aan de moeder toegewezen en hun beider dochter aan haar toevertrouwd. Moeder verhuist zonder toestemming van de vader naar elders, waar haar nieuwe partner woont. Kortgedingvonnis: moeder moet terugkeren met dochter, tweede kort geding: afspraken tot terugkeer. In de bodemzaak geeft de rechtbank geen toestemming voor verhuizing. Moeder verhuist toch weer. Thans: moeder wordt gelast met dochter terug te keren naar de echtelijke woning op straffe van lijfswang voor maximaal een maand.

Partijen liggen in echtscheiding. Bij voorlopige voorzieningen is hun beider dochter aan de moeder toevertrouwd en is aan de moeder het voorlopige gebruik van de echtelijke woning toegekend. Verder is een zorgregeling met de vader overeengekomen. De moeder is in juli

2019 met de dochter, zonder toestemming van de vader, verhuisd naar een andere plaats. Daar woont haar nieuwe partner. Bij kortgedingvonnis van 12 september 2019 is de moeder op straffe van een dwangsom gelast met de dochter terug te keren naar de echtelijke woning. Dat heeft de moeder niet gedaan. Bij opvolgend kort geding zijn afspraken gemaakt tot terugkeer van moeder en kind naar de echtelijke woning. De moeder heeft in een bodemprocedure vervangende toestemming tot verhuizing gevraagd. Dat verzoek is door de meervoudige kamer van de rechtbank afgewezen. Vervolgens is de moeder toch weer verhuisd naar de woonplaats van haar partner.

In dit kort geding vordert de vader onder andere de moeder te gebieden terug te keren naar de echtelijke woning met de dochter op straffe van een dwangsom en om aan de vader verlof te verlenen om lijfswang toe te passen als de moeder niet binnen een week aan het gebod voldoet.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt. Nu de vader geen toestemming aan de moeder heeft gegeven om met hun beider dochter naar de woonplaats van haar nieuwe partner te verhuizen, moet de moeder haar teruggeleiden naar de echtelijke woning. De voorzieningenrechter zal de moeder hiervoor deze week de tijd geven, zodat de dochter maandag 9 maart 2020 weer naar de basisschool in de plaats waar de echtelijke woning is gelegen, kan gaan.

De voorzieningenrechter gaat er daarbij van uit dat de moeder, aan wie de dochter is toevertrouwd, haar intrek neemt in de echtelijke woning, waarvan het uitsluitend gebruik aan haar is toegewezen, en voorts dat zij uitvoering geeft aan de voorlopige zorgregeling, zoals vastgesteld in de beschikking voorlopige voorzieningen.

Het dwangmiddel van lijfswang, zoals de vader heeft gevorderd, komt slechts aan de orde als ultimum remedium, namelijk als andere, zowel directe als indirecte, dwangmiddelen niet (meer) baten. De moeder is, ook na aanzegging van de (op grond van het kortgedingvonnis van 12 september 2019) verbeurde dwangsommen, niet met de dochter naar de echtelijke woning teruggekeerd. Verder weigert de moeder gevolg te geven aan de beschikking van de meervoudige kamer van deze rechtbank waarin haar verzoek om vervangende toestemming voor verhuizing is afgewezen. Door herhaaldelijk zonder toestemming van de vader en in strijd met die rechterlijke beslissingen met de dochter naar de woonplaats van haar nieuwe partner te vertrekken althans niet terug te keren, geeft de moeder er blijk van dat zij zich door dwangsommen niet laat bewegen tot nakoming van rechterlijke uitspraken. Daarom ziet de voorzieningenrechter geen andere mogelijkheid meer dan de gevorderde lijfswang als uiterste dwangmiddel op te leggen om moeder te bewegen aan het verhuisverbod te voldoen voor de duur van een maand. Daarnaast is geen aanleiding meer voor het opleggen van een

dwangsom.

De moeder wordt veroordeeld in proceskosten, gelet op haar houding.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 05-03-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:2221

Zaaknummer: C/15/300009 / KG ZA 20-123

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kosten levensonderhoud en studie jongmeerderjarige. Eis van behoefte is er niet ten aanzien van kosten minderjarige en jongmeerderjarige. Structurele inkomsten en zorgtoeslag verlagen de behoefte. Met revenuen uit de nalatenschap van de grootmoeder wordt geen rekening gehouden.

Kosten levensonderhoud en studie jongmeerderjarige. Eis van behoefte is er niet ten aanzien van kosten minderjarige en jongmeerderjarige. Structurele inkomsten en zorgtoeslag verlagen de behoefte. Met revenuen uit de nalatenschap van de grootmoeder wordt geen rekening gehouden.

Bij beschikking heeft de rechtbank met wijziging van de beschikking van 7 maart 2007 de bijdrage in de kosten van levensonderhoud en studie van het kind met ingang van 20 februari 2019 bepaald op € 539,36 per maand. De vader is in hoger beroep gekomen van deze beschikking.

Bij de mondelinge behandeling in hoger beroep heeft het kind verklaard dat hij een mbo-opleiding BBL volgt aan een roc. Dit heeft de vader niet betwist. Het is een feit van algemene bekendheid dat voor deze opleiding geen studietoelage/-lening op grond van de Wet studiefinanciering (WSF) verkrijgbaar is, en ook geen studentenreisproduct. Het kind woont bij de moeder. Ook dit is niet door de vader betwist, zodat het hof hiervan zal uitgaan. Nu het kind jongmeerderjarig is, thuiswonend is en een mbo-opleiding volgt, heeft het hof, ter bepaling van zijn behoefte, aansluiting gezocht bij de WSF-norm voor een thuiswonende mbo-student per 1 januari 2019 en deze vastgesteld op € 609,36. Het hof overweegt dat aan de jongmeerderjarige niet de eis van 'behoefte' gesteld mag worden bij het vaststellen van de onderhoudsplicht van de ouders (ECLI:NL:HR:2016:2234). Dat betekent dat de onderhoudsverplichting van ouders ook geldt voor jongmeerderjarige kinderen die niet behoeftig zijn doordat zij in hun eigen levensonderhoud zouden kunnen voorzien,

bijvoorbeeld door te werken. Op de jongmeerderjarige rust geen verplichting om zijn of haar verdien capaciteit te benutten en ook niet de verplichting om (bestaande) mogelijkheden door middel van een (bij)baantje een eigen inkomen te verwerven, te benutten. Dat betekent niet dat eigen inkomsten van de jongmeerderjarige geen invloed zouden (kunnen) hebben op de alimentatie. Deze inkomsten zijn immers wel van belang voor de omvang van de behoefte van de jongmeerderjarige aan een onderhoudsbijdrage.

Volgens de door de Expertgroep Alimentatienormen geformuleerde alimentatienormen kunnen structurele eigen inkomsten van een jongmeerderjarige de behoefte verlagen. Daarnaast is een door de jongmeerderjarige ontvangen zorgtoeslag aan te merken als behoefteverlagend, zodat het hof de door het kind ontvangen zorgtoeslag (€ 70 per maand) in mindering heeft gebracht op zijn behoefte. Bij de mondelinge behandeling in hoger beroep heeft het kind onweersproken verklaard maandelijks bij de keurslager een bedrag van € 150 te verdienen en daarnaast – zo begrijpt het hof – een maandelijkse stagevergoeding van tussen de € 200 en € 300 te ontvangen. Gelet op de hoogte van deze verdiensten heeft het hof in redelijkheid een bedrag van € 100 per maand in mindering gebracht op de behoefte van het kind. Uit de overgelegde stukken (waaronder een mail van de moeder) blijkt dat de moeder bijdraagt in de kosten van studie en levensonderhoud van het kind. Dit is niet betwist, zodat het hof – bij gebreke aan informatie betreffende het inkomen van de moeder – rekening heeft gehouden met een bijdrage van de moeder van € 100 per maand. Op grond van het vorenstaande heeft het hof de behoefte van het kind verlaagd met € 70 (zorgkorting) + € 100 (geschatte bijdrage moeder) + € 100 (verdiensten het kind) = totaal € 270.

Ten aanzien van de stelling van de vader dat het kind de mogelijkheid heeft om revenuen te verkrijgen uit de nalatenschap van zijn grootmoeder overweegt het hof als volgt. Uit artikel 6 van het testament van de grootmoeder blijkt dat de bewindvoerders een discretionaire bevoegdheid hebben om de revenuen al dan niet aan het kind uit te keren. Het hof stelt vast dat uit de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat er tot op heden geen revenuen aan het kind zijn uitgekeerd. Het hof ziet hierin – mede vanwege het feit dat de eis van 'behoefte' niet gesteld wordt – aanleiding om geen rekening te houden met revenuen, die in mindering strekken op de behoefte van het kind.

Op grond van hetgeen hierboven is overwogen, heeft het hof de resterende behoefte van het kind bepaald op $€ 609,39 - € 270 = € 339,39$. De draagkracht van de vader is niet in geschil. Bij de mondelinge behandeling in hoger beroep heeft de vader verklaard in staat te zijn aan zijn onderhoudsplicht te voldoen. Gelet hierop en op de bovenvermelde resterende behoefte van het kind, heeft het hof het aandeel van de vader in de kosten van studie en levensonderhoud van het kind bepaald op € 339,39.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-12-2019

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2019:11224

Zaaknummer: 200.259.769/01

Rechters: R. Krijger en A. Smeeïng-van Hees

Wetsartikelen: 4:162 BW, 1:392 BW en 1:395a BW

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Overweging ten overvloede, waarin de rechtbank zich kritisch betoont over de procedure die de moeder voert. Zij heeft een bijstandsuitkering. De kinderalimentatie zal met haar uitkering worden verrekend. Gesteld nog gebleken is dat de gemeente de moeder had gesommeerd deze procedure te voeren. Tegenover haar belang staan de kosten van toevoegingen en van de procedure bij de rechtbank. De advocaat van de moeder had zich hiervan rekenschap moeten geven.

Kinderalimentatie. Overweging ten overvloede, waarin de rechtbank zich kritisch betoont over de procedure die de moeder voert. Zij heeft een bijstandsuitkering. De kinderalimentatie zal met haar uitkering worden verrekend. Gesteld nog gebleken is dat de gemeente de moeder had gesommeerd deze procedure te voeren. Tegenover haar belang staan de kosten van toevoegingen en van de procedure bij de rechtbank. De advocaat van de moeder had zich hiervan rekenschap moeten geven.

De vrouw heeft een verzoek tot vaststelling van kinderalimentatie ingediend ten behoeve van de drie kinderen van partijen. De vrouw stelt dat zij een uitkering heeft op grond van de Participatiewet, zodat haar aandeel in de kosten van de minderjarigen op nihil moet worden gesteld. De man heeft hiertegen geen verweer gevoerd. De rechtbank hanteert geen draagkracht aan de zijde van de vrouw. Gebleken is dat de man op dit moment een uitkering op grond van de Participatiewet ontvangt. De rechtbank acht het standpunt van de vrouw dat er sprake is van verdien capaciteit aan de zijde van de man niet of althans onvoldoende onderbouwd. De rechtbank is van oordeel dat de draagkracht van de man de minimale draagkracht bedraagt, namelijk € 50 per maand. De man heeft ter zitting verklaard dit bedrag

te willen betalen. De rechtbank heeft dit bedrag vastgesteld als bijdrage van de man in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarigen.

De rechtbank merkt nog ten overvloede op dat, hoewel het de vrouw vrijstaat deze procedure te voeren, het financiële belang van de vrouw niet opweegt tegen de met deze procedure gemoeide maatschappelijke kosten. De vrouw had geen financieel belang bij deze procedure, omdat de bijdrage van de man zal worden verrekend met haar uitkering krachtens de Participatiewet. Gesteld nog gebleken is dat de gemeente de vrouw had gesommeerd deze procedure te voeren. Tegenover het belang van de vrouw staan de kosten van de toevoegingen van beide partijen voor advocaten en tolken en de kosten van de procedure van de rechtbank. De advocaat van de vrouw had zich er bij het starten van deze procedure rekenschap van mogen geven dat een procedure als deze de budgetten voor gefinancierde rechtsbijstand uitholt, waar advocaten (terecht) klagen dat de vergoedingen voor complexe zaken de kosten niet dekken.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-12-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:13713

Zaaknummer: C/09/571866 / FA RK 19-2838

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Echtscheiding; voorlopige voorzieningen. De vrouw verzoekt vaststelling van partneralimentatie ter hoogte van het pensioen van de man. De man heeft AOW en pensioen en verblijft in een zorginstelling vanwege dementie en heeft enkel een eigen bijdrage van € 350 te voldoen. De rechtbank ziet aanleiding bij de berekening van de draagkracht van de man op de voor hem geldende bijstandsnorm een bedrag van € 300 in mindering te brengen, nu in de bijstandsnorm kosten van eten en drinken zijn opgenomen en de man deze kosten momenteel niet heeft.

Echtscheiding; voorlopige voorzieningen. De vrouw verzoekt vaststelling van partneralimentatie ter hoogte van het pensioen van de man. De man heeft AOW en pensioen en verblijft in een zorginstelling vanwege dementie en heeft enkel een eigen bijdrage van € 350 te voldoen. De rechtbank ziet aanleiding bij de berekening van de draagkracht van de man op de voor hem geldende bijstandsnorm een bedrag van € 300 in mindering te brengen, nu in de bijstandsnorm kosten van eten en drinken zijn opgenomen en de man deze kosten momenteel niet heeft.

De vrouw heeft in het kader van een voorlopige-voorzieningenprocedure tussen partijen een verzoek tot vaststelling van partneralimentatie ingediend ter hoogte van het pensioen van de man. Niet in geschil is dat beide partijen momenteel een AOW-uitkering voor een alleenstaande ontvangen. Volgens de tabel van de Sociale Verzekeringsbank (SVB) komt dit voor ieder neer op een bedrag van € 1.228,22 bruto per maand, exclusief vakantiegeld. Niet in geschil is voorts dat de man daarnaast pensioen ontvangt. Blijkens de door de vrouw overgelegde stukken bedroeg dit pensioen van de man in 2017 € 19.948 bruto per jaar, hetgeen

neerkomt op € 1.662,33 bruto per maand. Niet in geschil is dat de vrouw behoefte heeft aan partneralimentatie. Alleen de door haar te betalen huur van de echtelijke woning bedraagt al € 835 per maand.

Het verzoek van de vrouw komt erop neer dat haar het hele pensioen van de man toekomt. De vrouw heeft aangevoerd dat de man, nu hij in een zorginstelling verblijft, geen (andere) kosten voor levensonderhoud heeft. Voorts heeft zij aangevoerd dat zij dit geld ook zal gaan gebruiken om de recent door de man aangegane lening(en) af te lossen. De rechtbank begrijpt uit hetgeen de vrouw heeft aangevoerd dat zij wil dat bij de berekening van de draagkracht van de man geen rekening gehouden wordt met zijn vrije draagkrachtruimte van 40%. De rechtbank ziet geen aanleiding de vrouw hierin te volgen en zal de draagkracht van de man berekenen volgens de richtlijnen van de Expertgroep Alimentatienormen. Wel ziet de rechtbank aanleiding om, gelet op hetgeen de vrouw heeft aangevoerd, op de bijstandsnorm een bedrag in mindering te brengen. In de bijstandsnorm zijn namelijk ook kosten van eten en drinken opgenomen en deze kosten heeft de man momenteel niet, dan wel niet in die omvang. Gelet op het hierboven overwogene, acht de rechtbank het redelijk op deze bijstandsnorm een bedrag van € 300 in mindering brengen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 28-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:12634

Zaaknummer: C/09/581512 / FA RK 19-7388

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wet tijdelijk huisverbod (Wth). Besluit tot oplegging huisverbod en besluit tot verlenging huisverbod vernietigd. Rechtbank acht niet aannemelijk dat aan het vermoeden van artikel 2 Wth is voldaan. Spanningen in de relatie van partijen vormt op zichzelf geen grond voor een vermoeden van gevaar.

Wet tijdelijk huisverbod (Wth). Besluit tot oplegging huisverbod en besluit tot verlenging huisverbod vernietigd. Rechtbank acht niet aannemelijk dat aan het vermoeden van artikel 2 Wth is voldaan. Spanningen in de relatie van partijen vormt op zichzelf geen grond voor een vermoeden van gevaar.

Bij het bestreden besluit van 8 maart 2019 heeft de burgemeester van de gemeente Rotterdam (hierna: verweerder) aan eiser een huisverbod opgelegd voor de duur van tien dagen op grond van de Wet tijdelijk huisverbod (Wth). Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat de aanwezigheid van eiser in de woning (een vermoeden van) een ernstig en onmiddellijk gevaar (hierna: het gevaar) oplevert voor de veiligheid van één of meer personen die met hem in de woning verblijven. Bij het bestreden besluit van 18 maart 2019 heeft verweerder het huisverbod verlengd voor de duur van achttien dagen. Verweerder heeft aan dit besluit ten grondslag gelegd dat de aanwezigheid van eiser in de woning nog steeds gevaar oplevert voor de veiligheid van één of meer personen die met hem in de woning verblijven. Het beroep van eiser strekt ertoe de bestreden besluiten te vernietigen. Eiser heeft aangevoerd dat hij door het huisverbod is geschaad in zijn eer en goede naam.

De rechtbank overweegt dat het opleggen van een huisverbod een ingrijpend instrument is waarvan de toepassing zeer grote gevolgen heeft voor het privéleven van betrokkenen. De rechter beoordeelt vol of het gevaar blijkt uit de door verweerder geduide feiten of omstandigheden. Als blijkt van dat gevaar, dan was verweerder bevoegd een huisverbod op te leggen. Daarna beoordeelt de rechter terughoudend of verweerder, alle belangen afwegend, in

redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van die bevoegdheid.

Eiser betoogt dat geen sprake was van gevaar. Het huisverbod is opgelegd nadat achterblijfster op 7 maart 2018 aangifte heeft gedaan van bedreiging door eiser. Eiser en achterblijfster hebben tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wat zich tussen hen heeft voorgedaan. Volgens verweerder bestaat het gevaar uit recidive van huiselijk geweld binnen een gezin waarin de verhoudingen niet gelijkwaardig zijn. In juli 2016 is aan eiser ook een huisverbod opgelegd. Over de bedreigingen, mishandelingen en machtsongelijkheid zijn geen objectieve gegevens beschikbaar in de vorm van letsel bij achterblijfster of getuigenissen van derden. Op 12 juli 2016 is aan eiser ook een huisverbod opgelegd, maar in de periode van juli 2016 tot het opleggen van het huisverbod in maart 2019 zijn geen meldingen gedaan van bedreigingen of andere vormen van geweld binnen het gezin van eiser en achterblijfster. In het Risico-taxatie instrument Huiselijk geweld dat is opgesteld door CVD Rotterdam Rijnmond staat dat sprake zou zijn van een toename van geweld, maar ter zitting heeft verweerder verklaard dat het incident van 7 maart 2019 minder ernstig was dan het incident in 2016. Voorts staat in dit formulier vermeld dat achterblijfster wordt geïsoleerd door eiser. Dit wordt echter niet door objectieve gegevens bevestigd.

Omdat objectieve aanwijzingen ontbreken, bestaat geen duidelijkheid over wat op 7 maart 2019 tussen partijen is voorgevallen. De rechtbank acht het niet aannemelijk geworden dat het in artikel 2 Wth bedoelde gevaar dan wel het vermoeden daarvan zich voordeed. De enkele omstandigheid dat sprake was van spanningen in de relatie van partijen, vormt op zichzelf geen grond voor voormeld vermoeden van gevaar. Verweerder was daarom niet bevoegd het huisverbod op te leggen. Het bestreden besluit tot oplegging van het huisverbod is in strijd met artikel 2 Wth, zodat het beroep gegrond wordt verklaard. De bestreden besluiten zijn dan ook vernietigd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-07-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:10761

Zaaknummer: C/10/571157 / FA RK 19-2799 (beroep tegen oplegging huisverbod) en C/10/571159 / FA RK 19-2801 (beroep tegen verlenging huisverbod)

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming tot medische behandeling (tetanusprik na ongeluk). Toestemming bij wijze van spoedmaatregel zonder toestemming verleend.

Vervangende toestemming tot medische behandeling (tetanusprik na ongeluk). Toestemming bij wijze van spoedmaatregel zonder toestemming verleend.

De ouders hebben het gezamenlijk gezag over de minderjarige. De minderjarige is onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst.

Telefonisch is de kinderrechter ervan op de hoogte gesteld dat de minderjarige een ongeluk heeft gehad. Zijn voetbot heeft een klein scheurtje, dat naar verwachting met gips volledig zal genezen. Hij heeft ook een tetanusinjectie nodig.

Vader is bereikbaar gebleken, maar heeft toestemming geweigerd voor het toedienen van een tetanusinjectie. De weigering is kennelijk niet gebaseerd op levensbeschouwelijke overwegingen, maar op verzet tegen de uitgesproken ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing bij pleegouders. Vader heeft het geven van toestemming afhankelijk gesteld van het plaatsvinden van een gesprek met de arts. Toen hem dat niet werd toegezegd heeft hij de toestemming geweigerd. De gecertificeerde instelling heeft vervangende toestemming voor het toedienen van de tetanusinjectie gevraagd. De kinderrechter overweegt als volgt.

De kinderrechter kan vervangende toestemming verlenen voor de medische behandeling van een minderjarige jonger dan twaalf jaar, indien behandeling noodzakelijk is om ernstig gevaar voor de gezondheid van de minderjarige af te wenden en de ouder die het gezag uitoefent zijn toestemming daarvoor weigert.

Het verlenen van vervangende toestemming voor de medische behandeling van een minderjarige jonger dan twaalf jaar is niet een procedure waarvoor bij wet is geregeld dat bij wege van een spoedprocedure mondelinge toestemming verleend kan worden. Gelet evenwel op de aard van de gevraagde medische behandeling, was in het belang van het kind spoed

geboden. De kinderrechter overweegt dat andere procedures wel voorzien in de situatie waarin de behandeling niet kan worden afgewacht zonder onmiddellijk en ernstig gevaar voor de minderjarige. Deze procedures, zoals de gedeeltelijke gezagsoverheveling ten aanzien van beslissingen tot medische behandeling op voet van artikel 1:265e lid 1 onder c BW of schorsing in het ouderlijk gezag ex artikel 1:268 BW, zijn verstrekkender maatregelen.

Eenzijds gaat de kinderrechter uit van het in onder meer in artikel 3 lid 1 Verdrag inzake de rechten van het kind neergelegde uitgangspunt dat de belangen van het kind de (lees: een) eerste overweging vormen. Anderzijds geeft de kinderrechter zich er rekenschap van dat behoedzaam moet worden omgegaan met beslissingen waarin het gezag van de ouder wordt aangetast.

De kinderrechter acht van belang op te merken dat de bezwaren van de ouders tegen de medische behandeling, leidend tot het weigeren van het geven van toestemming, niet zien op levensbeschouwelijke argumenten. Ook overigens is niet inzichtelijk op welke wijze de weigering het belang van de minderjarige dient. De hem verstrekte informatie was helder en niet blijkt welke aanvullende informatie de vader nog nodig dacht te hebben om voldoende geïnformeerd toestemming te kunnen geven. Onder de gegeven omstandigheden was de eis van de vader om zijn toestemming afhankelijk te stellen van een persoonlijk gesprek met de huisarts niet in het belang van de minderjarige.

In deze zaak is de minst ingrijpende maatregel de maatregel waarmee specifiek die medische behandeling wordt mogelijk gemaakt die noodzakelijk is om ernstig gevaar voor de gezondheid van de minderjarige af te wenden, zonder dat er verdergaande maatregelen getroffen hoeven te worden die meer inbreuk maken op het gezag van de ouders. Daarom heeft de kinderrechter op 13 april 2018 mondeling vervangende toestemming gegeven voor deze medische handeling zonder belanghebbenden daarover te horen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 19-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:11449

Zaaknummer: C/10/548699 / JE RK 18-1150

Wetsartikelen: